

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l'Isle de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 3 rals Cuba: y
Puerto-Rico 14 rals, Estranger, 18 rals.

¡MORAL!

¿Sabríen dir ahont se troba lo criteri de la moral?

Perque jo no 'l veig en cap lloch.

O més ben dit, lo veig en puestos molt distints y oposats.

Al voltant d' una taula més ó

menos verda, uns quants aficionats se jogan los quartos.

¡Vici immoral! exclama tothom; lo jugador es un sér despreciable.

A la Borsa 's juga sense tapete y sense taula; pero

las alsas y baixas aixecan y derriban fortunes qu' es un gust.

Pues bueno, la Borsa no mereix la censura dels altres jochs, y punts y banquers son personas respectadas.

S' enfadan en una taberna ó cafeti dos parroquians, surten desafiats, y en la lluyta un d' ells queda estès d' una ganivetada ben dirigida.

Tothom parla d' assassinat, y, lo que menos, regalaria leontina perpètua al vencedor.

Los hi puja a dos senyors la mosca al nas, y á demanda d' explicacions que no 's donan, la cosa acaba ab un balassó, rebut potser per quí menos culpa tenia.

Ningú hi té res que dir. Era un lance d' honor y 'ls que hi han pres part no desmereixen, antes milloran en l' opinió del mon.

No sé res més justificat que la persecució contra 'ls que s' apoderan de la propietat agena sense 'l consentiment del duenyó. Parlant de robo, no hi ha més que una opinió: má dura contra 'l lladre.

Y no obstant, aquest honrat criteri calla, quan se tracta de política internacional.

Los alsacians no volian ser francesos y Fransa no volia regalar l' Alsacia; pero Alemanya se la va quedar. Austria, perque si, ha pres casa en lo camp que la separa de Constantinopla.

Russia s' afegeix de tant en tant trossos d' Assia y d' Europa.

Inglaterra arreplega lo que pot y s' ho fá seu.

Y la moral per aquestos casos no té criteri.

Y aixó qu' en semblants qüestions internacionals, lo vici del joch hi entra, perque tot dependeix de la sort d' una batalla; los homicidis se contan per mils perque la sanch raja á dolls y l' honradés... consisteix en guanyar.

Ben mirat, podrian dir que 'l criteri de la moral se reduheix, en la práctica, á preocupacions de lloch, de traje y d' artilleria.

AGNUS.

PRELUDIS.

RAVISSIM: ja hem acabat l' any 86 y aném á entrar al 87.

Me 'n alegro moltíssim; y no perque 'l que comensa haja de ser millor que 'l que acaba, sino perque al que muda Déu l' ajuda, com diu lo ditxo; y ja sabem que 'ls ditxos sempre tenen un fonament ó altre.

La existencia es lo mateix que una serie interminable de montanyas, que comensen en lo bressol y 's perden en lo infinit. Cada any es una altura d' aquesta cordillera: la pujem ab penas ó ab treballs y quan som á la cima, 'ns adonem de que 'l hem de baixar per tornarne á pujar un' altra, y després... després...

Però ¡altot! Hi comensat á parlar del any nou, y 'm trobo enfilat á dalt d' una montanya. Val més que baixi, perque si anava pujant d' aquest modo, ¡quí sab ahont aniria á parar!

¿Qué 'ns donará l' any de gracia—tractémlo bé—de 1887?

Peguem una ullada rápida al nostre voltant, y vejém lo que 'ns deixa 'l 1886.

Un govern que 'ns promet una pila de cosas.

Unas Corts que semblan la capa del estudiant;

«todas llenas de patricios
de diferentes colores.»

Uns partits que no s' entenen.

Y una nació que comensa á enténdres.

Aixó, ben mirat, sembla poch.

Però mentres lo pais fassi arri, arri poch ó molt.

Totas las senyals son de que aquest any tindrà un caràcter marcadament democràtic.

Comensa en dissapte, dia de cobrar. Per lo tant lo 1887 vol cobrar alguna cosa; y si cobrem tot lo que se 'ns deu, políticament parlant, ja ho tenim bé.

Acaba en dissapte, dia de passar comptes. Ergo l' any pensa deixarlos tots saldats quan vingan á rellevarlo.

Entra á governar baix una temperatura més fresca que de costum. Luego l' any tindrà tota la frescura necessaria per fer las cosas que d' ell esperém.

Per últim, y aixó es decisiu, la quaresma es baixa. Demostració claríssima de que 'l dejunis passarán aviat.

Y no parlo dels dejunis de carn, sino d' altrás cosas tan sustanciosas com una República ben entesa.

Hi ha un altre sintoma que confirma més y més lo sabor democràtic que jo atribueixo al próxim any.

Durant las últimas discussions parlamentarias ¡han vist la actitud extranya y enigmática dels elements purament democràtics de la situació!

Tothom ha posat de relleu las ventatjas del estat actual; tothom ha entonat cántichs á la prosperitat d' Espanya; en Sagasta, en Gamazo, en Leon y Castillo, 'l mateix Cánovas...

Y 'ls verdaders democràtics, los legítims representants del progrés, los Montero Rios, los Martos, tot aquest brillant exèrcit de reclutas de la democràcia ¿qué han dit?

Res, ni una paraula.

¿Qué vol dir aixó?

Lo vici dels democràtics es enrahonar; pero quan callan, tenen lo mèrit de saber obrar.

Pues bueno; 'ls democràtics callan avuy, perque demà...

Demà veurém las sèvas obras.

Y qui diu demà, diu l' any que vé.

¿Comprenen?

Descendint á un altre ordre de ideas d' un caràcter més inferior, l' any 1887 se 'ns presenta també bastant simpàtic.

Aquí tenen en Rius y Taulet... es dir aquí 'l tenen; suposémho no més.

Lo nostre arcalde ja no es lo mateix home. S' han acabat las ceremonias tradicionals, s' ha acabat aquella calma espartana que acompanyava tots los seus actes.

D' ara endavant tot ho farà fer depressa, ab rapidès, vertiginosament si es possible.

Monuments, passeigs, parques, jardins, fonts, pala-cios de justicia, presons-modelo, cloacas... en quatre esgarrapadas veurém transformat tot Barcelona, gracias á la activitat que Déu sab perque, s' ha despertat en lo nostre arcalde, á última hora.

Ja n' hem tocat las conseqüencias; en menos de tres senmanas s' ha empedrat un tros de la Rambla de Canaletas... ¡en menos de tres senmanas!

Es veritat que 'l tros en qüestió apenas té tres pams, y que podia ferse en quatre dias, pero ¿y si s' hi haguessin empleat quatre mesos?

Per aquest cantó tot marxa en popa.

Tenim, pues, que l' any 87 nos promet moltes gan-gas y felicitats.

Democràcia á tot pastó.

Reformas en gran.

Cambis trascendentals.

Embelliment de poblacions.

Y hasta ¡quí sab si alguna cosa més!

No 'ns queda sinó un duple.

¿Ho complirà?

Podém dir lo que deya aquell:
—Aquí está 'l gussilis.

FANTÀSTICA

L' ARCALDE DE SURIA

arcaldes com ell, no n' hi hagaires; Es lo que se 'n diu un arcaldarro... un arcalde singlè, que acumula mèrits per passar á l' historia.

Ja fa alguns anys qu' empunya la vara. Per ell no hi ha cambis de govern: aixís mani en Sagasta com en Cánovas, l' arcalde de Suria no

cau may. Tenim aquí a Espanya dugas cosas inconm-
vibles: la monarquia y l' arcalde de Suria.

Si haguessem de contar las sévas hassanyas, no aca-
bariam may. A Suria 's cobran los drets de portas com
a las grans capitals, lo qual li dona al arcalde molta
gloria.

Los vius res poden ab ell; en cambi 'ls morts se creu
que son los únichs que l' elegeixen. L' arcalde de Suria
per la seva part los tracta ab tanta consideració, que té
un cementiri sense murallas, y 'ls cadàvers están a la
disposició dels gossos, dels porchs y demés bestias re-
pugnants.

—Cuidado, Sr. Arcalde de Suria, miri que se li men-
jan als electors.

Pero bah, olvidem lo passat y cenyimnos al present.
L' últim capítol de l' historia del arcalde de Suria es
interessantíssim, y no 's remonta més enllà del dia de
Nadal.

Hi ha en aquella població una societat titulada Cas-
sino de l' Esperansa, constituït legalment y ab tots los
ets y uts. Feya ja algun temps que l' tal cassino tractava
de celebrar per Nadal un ball ab intervenció de la So-
cietat coral de Manresa Lo Tró Grós.

Va posarse aquest desitj en coneixement del arcalde:
va arribar lo coro citat y l' orquestra de Sampedor, y per
deferencia a la morrocotuda autoritat, avants del ball,
va do narseli una serenata, qu' ell la va atmetre ab
molta tranquil·litat.

Tocan dos quarts de deu y comensa 'l ball al cassino.
Poch després, se sent pel carrer una crida del arcalde,
manant que a las deu en punt se tanquessin tots los
establiments. Un detall: lo nunci anava acompanyat de
un piquet de mossos de l' Esquadra.

Van créure's los del cassino que aquella ordre estra-
nya no anava per ells, quan a la mitja hora del pregó,
y al crit de «Obriu a l' autoritat» invadeixen la sala l'
agutzil, lo secretari y 'ls mossos de l' Esquadra al man-
do de un subcabo, apuntant los fusells a la concu-
rrència.

L' escàndol que 's va promoure no pot contarse. Va
haverhi crits y desmayos, irritació de alguns socios que
hauria pogut produhir funestas conseqüències... y fins
una pobra dona va mal-parir.

L' arcalde, l' jutje municipal y alguns regidors y
guardas de consums, armats tots fins a las dents, guar-
davan las portas.

En va 'l president del cassino demanar que se li don-
gués per escrit l' ordre aquella del arcalde. A sas recla-
macions contestaren que si no despejaban farien us de
la forza.

Y gracias á que encare hi ha en aquella població gent
que té més seny que las autoritats que provocan sem-
blants conflictes, la cosa no va passar de aquí y la gent
va retirar-se.

¿Qué tal, qué me 'n diuen d' aquest arcalde?
Hi dit que 'l present es l' últim capítol de la seva his-
toria, y crech qu' en efecte serà l' últim.

Gran número de vehins de Suria han acudit al go-
bernador civil, demanantli una reparació, y D. Lluís
Antúnez, qu' es una persona imparcial, recta y amiga
de la justicia, no duptem qu' en la present ocasió, com
en moltes altres, sabrà lliurar a aquell poble de la tira-
nia de una autoritat qu' està suficientment pintada ab
l' acte que acabem de ressenyar y que debem á notí-
cia fidedigna.

Confiar la vara á arcaldes de aquest calibre, es lo
mateix que confiar una pistola carregada á una cria-
tura propensa al atolondrament.

Un dia pot haverhi un conflicte, y la gent pacífica no
pot ser-ne responsable.

A arcaldes aixís se 'ls pren la vara de las mans y se
'ls crusa per l' esquena.

(S' entén, moralment.)
¿No ho creu aixís, Sr. Antúnez?

P. K.

CELEBRARÉ que tots los lectors de la
CAMPANA, tingan un bon principi d'
any.

Es á dir un bon principi y unas
bonas postres ó com si diguessen
un magnífich final.

Creguin que si de mi depengués,
no 's queixarian.

Al final del any 1887, jo 'ls juro, qu' estaria de moda
'l gorro frigio.

Algunas senmanas endarrera 'l Czar va matar ab un
cop de revólver á un oficial de la seva guardia.

Ara últimament diuen los telégramas que ha fet lo
mateix ab un oficial agregat á l' embaixada de Ale-
mania.

¿Y ara, á qui li tocará 'l torn?

Perquè no hi ha dupte.

Ara 'l Czar ja ha comensat y la broma anirà seguint
mentres lo Czar tinga oficials al davant y un revólver
á la mà.

Tractantse d' ell, no hi ha tribunal que s' encarregui
de pesarli las peras á quarto.

Ni hi haurá de segur qui s' encarregui de ferli com-

pendre que aquestas cosas en lo sigle XIX no poden
fer-se.

Anéuli ab reflexions á un home que té sempre entre
mans un revólver al punt de dalt.

Asseguran altres telégramas que 'l Czar s' ha tras-
locat.

Diuen que té la mania del assassinat, que per tot
arreu véu enemichs que conspiran contra la seva vida,
y que matant á tort y á dret créu defensarse.

Quan lo Czar se quedí sol enterament, llavors diu
que 's tranquil·lará ab la seguretat de que ningú podrà
ferlo saltar del trono.

Vaja, 'ls nihilistas ja contan ab un partidari més.

Jo al seu puesto li enviaria al Czar un diploma de
president honorari, imprès ab la sanch de las sévas
víctimas.

Un periódich s' ha fet eco de una noticia gravíssima.
Passa pel carrer un home tranquil y un de la poli-
cia 'l deté, 'l porta al Govern civil, lo tanca á un cala-
bosso, y se li diu:

—Alsa: ó vingas la multa de 250 pessetas, ó á la
presó ó de pás á corre mon.

Algú que no ha pogut ó no ha volgut donar aquesta
suma, ha covat de 15 á 20 dias á la cangri, sense que
ningú s' haja cuidat de dirli la causa de que li tingan.

Si lo que conta 'l periódich, resulta cert, no duptem
que 'l Sr. Antúnez farà justicia contra 'ls que cometen
semblants abusos, siquiera perquè no 's diga que Bar-
celona es una ciutat de Marruecos.

Mazzantini ha arribat á la Habana y se 'l vá rebre ab
músicas y grans demostracions de alegría.

Per la mateixa ciutat vá passarhi 'l mateix dia 'l
sabi francès Flammarion, y ni siquiera 'ls periódichs
van publicar un mal sueltó de gacetilla.

Verdaderament, tractantse de la nostra rassa ¿qué
compon tota la ciencia de 'n Flammarion, al costat de
la ciencia de Lluís Mazzantini?

Los valencians están desesperats.

No 's ven un grà d' arrós.

Las terras no donan; las contribucions son molt ca-
ras y l' arrós extranger traspasa ab molta facilitat las
nostras fronteras.

Fins son de teme perturbacions de ordre públich.
En qual cas ja se quin será 'l lema dels revoltosos:
«¡S' ha acabat l' arrós!»

Lo govern austriach ha encarregat 400 mil fusells á
las fabricas dels Estats Units.

Los establiments de la gran República encarregats
de servi 'l pedido, poden posar un rétol que diga:

«Gran fábrica de puntals per las monarquias.»
¿Y ab quin gust deuen treballar!

En Lopez Domínguez y en Romero Robledo l' altre
dia van celebrar un ápat en casa dels banquers Calvo
y Marqués de Comillas.

Consti que van anarhi ab tots dos apellidos.
Y aixís sent dos, van menjar per quatre.

Fa poch dias, á Madrid, en lo precis moment de re-
tirarse á casa seva, siguié assassinat per l' espatlla lo
jove escriptor Sr. Garcia Vao, redactor de las *Domini-
cales del libre pensamiento*.

Ni ell conegué al assesi, ni hi ha presuncions pú-
blicas contra determinada persona.

A Garcia Vao no se li coneixian enemichs personals.

No obstant sembla que 'l jutgat ha dictat auto de
presó contra 'l rector de una parroquia, predicador
desaforat é intemperant, y un empleat de la mateixa,
que de moment s' han fet fonedissos.

Si aixó del auto fos realment exacte, tendriam ja
una pista encaminada al descubrimient del móvil que
ha produhit un assassinat tant en extrém misterios.

¿Seria bonich, que á últims del sigle XIX, no podent
portar als impiós á la Inquisició, se 'ls enviés á l' altre
barri de una traidora punyalada!

Lo conde de Paris y 'l príncep de Alemania han ce-
lebrat una conferencia.

Avants de seguir endavant, consti que 'l conde de
Paris es com lo duch de Madrid: tant l' un com l' altre
buscan un trono per seure, y la veritat, si no troban
cap més eadira, haurán de quedar-se drets per tota una
eternitat.

Pero torném á la conferencia.

Lo príncep de Alemania, heréu y successor del seu
papá (ey! si 'ls alemanys no hi posan impediment) y 'l
citat conde de Paris han convingut en desarmar simu-
ltáneament á Fransa y Alemania, demá que cada hu d'
ells ocupi 'l trono.

¡Cálculs, projectes, proposits!..
¡Qui 'ns véu ara y qui 'ns veurá!..
Poden desarmar, pero ells
no n' están pas poch d' armats.

Diu que per Nadal los zorrillistas tractavan de matá
'l gall.

Aixó vá bastar perquè 'l govern no menjés tranqui-
lament los turrons.

Las tropas van fer *noche buena* tancadas als quartels.
¿Y 'l país?

Lo país sense novedat: lo país no s' altera per res:
digan lo que vulgan ell sempre fá la mateixa cara de
tant se me 'n dona.

La reyna regent ha visitat los quartels y ha tastat lo
ranxo.

En certs moments, aquest es un exercici molt sá.

¿Y 'l ranxo!.. No 'ls dich res de la influencia del
ranxo sobre certas dolencias.

Algunas vegadas fins pot fer més efecte 'l ranxo que
'l caldo de gallina.

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Castellvell (Provincia
de Tarragona) segueix com tants altres las doctrinas de
Jesucrist á la seva manera. Temps atrás se negá á ce-
lebrar funerals per un pobre, perquè la desgraciada
viuda no podia pagarlos per adelantat.

Item més: Fa uos dos anys va construirse un cemen-
tiri un xich separat del poble, y ara per que té de cami-
nar uns doscents passos més que avants, ha aumentat
lo preu del viatge.

Item més: Havent sapigut que hi ha al poble algunas
personas que llegeixen LA CAMPANA y altres perió-
dichs, l' altre dia va tirarlos trona avall. Lo seu odi á
LA CAMPANA es tant rabios que, quan la ven sobre la
taula de un café l' esqueixa en mil bossins.

Estich segur que quan vegi 'l present número que
parla d' ell, ja no 's contentara ab esqueixarlo sinó que
se 'l menjará. En aquets cas: bon profit li fassi.

DESPEDIDA.

Abur, any de penas,
abur, any de tráfechs;
vés á fer tiberis
cap á un' altra banda,
ab los teus mals modos,
ab las tévas trampas
y ab la picardia
que tan mal amagas.

¡Vaya un any més guapo!

Bén pocas vegadas
l' hem tingut tan perro
ni tan poca-latxa.

¡Grandíssim hipócrita!

¿Qui anava á pensarse,

quan, fa dotze mesos,

mostravas la fatxa,

que fossis tan cursi,

tan tipo, tan sátropa;

que baix ton aspecte

de bona criansa,

duguessis las conchas

tan dissimuladas,

y que la ignocencia

que en tot presentavas

fos una comedia

plena de camamas?

¡Si! De mica en mica

t' hem vist las camándulas

y hem pogut comprendre

que 'ls anys, á horas d' ara,

per mansos que semblin,

la saben molt llarga

y fent lo pacífich

embarcan y embarcan,

y 's quedan en terra

com lo patró Aranya,

burlan-se dels pobres

que deixan pescarse.

¿Qué has fet, any estúpitu?

¿Qué has fet, gran pabana?

D' ensa que gobiernas

l' Europa no para:

tothom té disgustos,

tot bitxo s' exclama,

per tot bull la tirria;

la Fransa 'n té á Italia,

la Russia á la Prussia,

la Prussia á la Fransa,

los grechs á n' als búlgaros,

los búlgaros á Austria;

y 'ls pobles s' agitan,

y van farsits d' armas,

y 's miran ab odi,

y entre 'ls uns y 'ls altres

hi ha avuy tals enredos

y tals saragatas,

que casi bé sembla

que 'l món va á acabarse

ó á quedar, quan menos,

fet una desgracia.

A Irlanda la deixas

tirant llamardas,

al Papa explicantnos

tragerias y llastimas,

als tremonts francesos

esmolant l' espasa,

à Bismarck fent foras
per apuntalar-se,
als turchs sense un xavo,
y en quant a nosaltres...
no vull referirho
per no fatigar-me,
y a més perquè 'm sembla
qu'ets capàs encara
de posarte a riure
à las nostras barbas.

¡Ves, ves, any heretje,
any sense sustancia;
deixans sols y pobres,
fuig d'una vegada
tan aviat com pugués;
que per intracable
y dolent que sigui
l'any que ha d'heredarte,
es casti impossible
que sigui tan sàtrapa,
tan cursi, tan perro,
tan amic de trampas
y tan poca solta
com tú, tarambana!

C. GUMÀ.

La última sessió del Congrés serà una de
las més memorables.
Lo govern tractava de fer aprobar
alguns projectes, y en lo moment de
votar en Romero y Robledo, feya una
senya y tots los seus amichs eixian
del saló de sessions.

—Que 's conti 'l número dels diputats presents,
deya D. Paco.

Y no haventn'hi prou, se suspenia l'aprobació del
projecte.

Dirán que això fa xicot.

Es cert. Tant es aixís, que, segons hi sentit a dir,
en Romero y 'ls seus diputats al eixir del Congrés van
anarse'n a casa jugant a saltá y pará.

Los húsars no son pares, sino criaturas de la patria.

Y vels'hi aquí que 'ls valencians que no poden ja ab
l'ànima seva envian una comissió a Madrid a gestio-
nar lo 50 per cent de rebaixa en lo pago de las contri-
bucions.

Los homes polítics troban la pretensió un xich exa-
gerada, y després de molts gestions, passen los bons
valencians perquè se 'ls rebaixi un 33 per cent.

Y se somet lo projecte a la aprobació del Congrés.

Pero ¡qué has dit Valencia desgraciada!

De tots los banchs surten pretensions en igual sentit.
Asturias y Galicia demanan rebaixa per rahó de es-
tar completament paralisat lo negoci de la carn.

Castilla demana rebaixa perquè diu que no vén un
grà de blat.

Granada y Málaga claman protecció per la canya
de sucre.

Y la Manxa gemega y llagrima perquè no pot ex-
pulsar-se la llagosta de sobre.

Tothom plora... tothom plora.

Tant sols Catalunya calla

escollant tants de gemechs.

Moret s'atufa 'l bigoti,

exclamant a mitja veu:

—¿Y a mi, autor de aquestas ditxas,

ningú, ningú 'm dirá res?

Y á pesar de tot es molt fàcil que 'l govern prengui
una resolució heroica.

Cridará als valencians y 'ls dirá:—Porteu l'arrós.

Als asturians:—Vinga la carn.

Y manará encendre 'ls fogons y farà bou ab arrós.
Mentres tant convertirá 'l blat de Castilla en farina
y ab lo sucre de Málaga y Granada farà cocas ensu-
cradas.

¿Y la llagosta?

—Aquesta pèl país, dirá en Sagasta: que no puga
dir-se ara ni may que 'l govern s'ho metja tot.

Entre las reformas de la nova lley provincial s'hi
conta la supressió de las dietas á las comissions per-
manents.

Vaja, es lo que deyam.

La crisis arrosiera va propagantse per tot arrén.

Un telegrama del dia 27 de octubre:

«Lo Sr. Sagasta está indisposat.»

Quants fusionistas en aquest punt haurán seguit la
conducta del seu jefe!

Aixó de menjar lo gall en lo poder, no proba sem-
pre.

Jo ja ho veig estava tant preocupat en Sagasta ab

los plans de 'n Ruiz Zorrilla, que al preguntarli 'l
cuiner com volia que 'li fessin lo gall si ab trufas ó ab
prunas, va respondre ab sorrilla.

Lo cuiner va ferho abocantli la de l' escribania, y
ara no pot pahir-lo.

L'arquebisbe de Santiago ha demanat á l'autoritat
civil que s'autorisi als rectors de la seva diócesis l'
us d'armas de foc.

Aixís, aixís: lo clero ha de anar ben equipat.

A la cintura un San Cristo á la dreta y una bona
pistola á l'esquerra.

A Cadiz sol hi ha 30,000 contribuyents á punt de ser
executats.

Ay Dèu meu ¡quanta feyna!

Quan los que no pagan se presentan, com ara, á mi-
lers, lo govern hauria de concedir un premi al inven-
tor de un paper ó uns polvos á propòsit per matar con-
tribuyents.

Res, una petita ampliació dels polvos de matar
moscas.

Lo govern sembla que no té un clau, per contribuir
al bon exit de l'exposició de Barcelona.

Está molt bé; pero si no com á govern, podria con-
correhi com á expositor.

En Sagasta podria portarhi la porra.

En Moret una bona mostra de fosforita.

En Leon y Castillo, un facsimil anatómic de la seva
gargamella.

En Puigcerver, una colecció de cigarros d'estanch.

Y en Balaguer, unas quantas plumas de gacela.

Lo Liberal insisteix en qu' en Castelar ha deixat de
ser republicà.

Sembla mentida que un periódich tan il·lustrat s'ob-
cegui fins aquest punt ó diga lo que no sent.

Observi lo que diuben los monárquichs y especial-
ment la Epoca, que no passa dia que no parli de la
pèrda conducta de D. Emilio.

¡Pobra Epoca! No n'está poch d'escamada, al veure
qu' en Castelar s'arriba a n' en Sagasta.

Ja sab prou ella que si s'hi arriba, no es pas ab l'
intent de donarli carmetlos.

L'esquerra 's descompon.

Ara últimament sembla que se 'n separan en Bec-
rra y en Rojo Arias.

¡Ditxosa esquerra!

Es una especie de má gangrenada, que no pot fer lo
més mínim moviment sense que li cayga un dit.

Al últim no li quedarà més que la palma.

Per lo que ha d'agafar.... tant se val.

Després de tot, quan no tinga diis encare, podrá cum-
plir la seva planeta.

La esquerra está destinada á extendres y demanar
un bossinet de caritat per la mor' de Dèu.

S'agita 'l projecte de construhir un manicomi pe-
nal.

Es un pensament molt humanitari, perquè la veri-
tat, quan un arriba á caure en poder de la justicia,
corra molt perill de perdre 'l sanderi.

Pero, lo primer es lo primer.

¿No seria més útil, ó á lo menos no considerap qu'
es molt més urgent la construcció de un manicomi
parlamentari?

Tots los diputats á la vegada tenen la paraula!

A Berlin s'ha celebrat un meeting obrer, al qual
van assistirhi unas 6,000 personas ab banderas rojas y
cantant la Marsellesa.

¿Entiendes Flavio lo que voy diciendo?...

En efecto... es tremendo.

Un jove que estava á punt de casarse 's confessava,
y 'l capellá vá preguntarli:

—Qué sab dels misteris de la Passió y Mort de Jesu-
crist?

—Res enterament, respon lo jove: es la primera no-
ticia que 'n tinch.

—Pero home, replica 'l confés, una cosa com aquesta
que la sab tothom....

—Donchs per mor de Dèu, si la sab tothom, no diga
que son misteris.

Un cassador sostenia que havia mort déu perdus ab
un tiro, y está clar, tothom se n'hi reya.

—Tu, diu dirigintse á un seu criat, ¿no vas veure
tal dia com malava déu perdus de un tire?

—Si senyor: respongué el criat, déu perdus 'y un
tort.

—Home... home... Lo qu' es lo tort jo no 'l vaig
veure pas.

—Bé, ja veurá: jo tampoch vaig veure las perdus.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Pi-ca-poll.
2. ANAGRAMA.—Botas-Bastó.
3. CONVERSA.—Carlota.
4. ROMBO —

S
C A P
C A B A S
S A B A D E L L
P A D R O
S E O
L L

5. GEROGLIFICH.—Per ases los carcas.

Han endevinat todas las soluciones los ciudadanos N.
A. y Un Serrallench; 4. Nas de Bisbe; 3. M. G. y Noy
de Cadaqués, y 2 no més, Un Vilafranch y Arivor
J. y M.

XARADA-CONVERSA.

—¿Que no celebra Nadal

vosté senyor Agustí?

—Si ja he comprat dos total

á la Rambla aquest mati.

¿Y vosté?

—Com que no més

á casa som tersa, ahí

duas prima-dos allí

vaig comprar per pòchs diners.

Fa poch se 'm va morir....

—¿Qui?

—Vosté ho acaba de di.

PEPET D' ESPLUGAS.

MUDANSA.

Mon cusi Tot es total

y viu al carrer del Tot;

pero es tant tot y animal

que ni sab fer de pegot.

SALDONI DE VALLCARCA.

QUADRAT.

.....

.....

.....

Primera ratlla vertical y horizontal: una mida.—Se-
gona: una passió.—Tercera: relació de parentiu.—

Quarta: un metall.

ELEXEAR COMA.

TRENCA-CLOSCAS.

ERA LA RITA.

Formar ab aquestas lletres lo nom de un carrer de

Barcelona.

R. DE M.

GEROGLIFICH.

×

BON

I F

I G

I F

RAG

A

A. RAMONET.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Marques de Moncada, N. A., Noy de Cadaqués, S. Fer-
nando, S. A. Lap, A. Miro, M. G., Xicot com cal, P. de la T., A. Do-
ria, y A. Torres: Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per
casa.

Ciudadans A. Palleja, Taronja de Convent, Arivor J. y M., Un
Vilafranch, Nas de Bisbe, Un Serrallench, Un Lillputiense, S. de
Palafrugell, Un de la Vall d' Aran, Roma Espinat, S. Ust, Un que
la sab llarga, Un miserable, J. M. Bernis, Poblet de l' Aspluga,
Frascuelillo, F. J. Cabré y Torres, Tsugulic etc., etc., Joanet de
Berga, Un Tronera, R. Roura, y Noy gran de Reus: Publicarém al-
guna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudad M. P.: Queda complascut.—E. Malasombra: Com a co-
pista no ho fa malament. Are com autor original no podém jutjarlo.
—Cucaracuch: Esta molt bé.—J. Comte Lacoste: L' epigrama es-
ceptat: la contesta passada va ser una distracció.—R. P. S.: Las
poesias son massa románticas y naturalment no fan per nosaltres.
—Sir Byron: La poesia de vosté encare que té un pensament molt
vell, va bastant bé de forma.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

Tothom bull, tothom se mou;
tothom tè l' arma à la mà.....
Aixís comensa l' any nou,
Deu sab, cóm s' acabarà.